

gobela — recimo ji Egeria, ker je jako izobražena — se sestri na vse te domišljije naglas zasmeja in reče: „Ovbe, ne vem, zakaj nekteri naši ljudje s svojo nemščino pred celim svetom take burke uganjajo; ako bi že kdo prav nemški znal, bi že ne rekla, pa take otrobe vežejo, da se Bogu usmili! Jez sem pa Slovenka, moj materni jezik je slovenski, in ne vem, čemu bi se mogla kakor nemškuta spakovati. Našega Kurnika „Pekvato kračo“ naj beró.“ — Izrekši te besede se je spet na vés glas nasmejala in popevaje: „Sem slovenska deklica“, je zgrabila prazno steklenico pred mano in kakor metuljček sferfrala skoz vrata spet po poliček.

Valt. Zarnik.

Kratkočasnice.

(Maslo naše nemške kulture) nadalje iz unidan omenjene in za natis pripravljene zberke.

„Bester Herr N — Werden Sie mir nicht vergehben, weill ich ihnen belästige, durch mein schreiben, Ich schücke ihnen diesen Studten oder Knaben, was ich ihnen, gebethen habe vor S — Hause, werdem sich schon errinern, wegen die Kost nur einamal des Tages, Ich bitte ihnen in nahmen seines Vater, recht schön wenn es möglich wärre, aber ich hoffe das Sie über meine wärter erbarmen werden, Herr N — und die Gnädige Frau, die belonung werden sie schon bekommen in der Himmel, das heist wenn Sie herauf kommen werden. Ich griesse Sie schönstens Herr N — und gnadige Frau und beide zwei Säne.

E. 22. September

P. F.“

Sonet.

Vodico bistro hladni vir odliva,
Da potok cvetje po livadah moči;
Šumljá naprej in vedno je globoči;
Že dno dereče reke se ti skriva.

Bregovje ob stranéh le bolj razriva,
Dežele razne, ljudstva mnoge loči.
Tú mirna je, tam v stermin slap poskoči,
Potem — v neskončno morje se izliva.

Tako godí se tú na zemlji z nami:
Človeku, ko k zavednosti se zdrami,
Duhá moči, sercá željé kipijo.

Za novimi uzori vedno hodi,
Zdaj misel ta, zdaj druga spet ga vodi,
Kar ž njim u tihem grobu vse zaspijo.

A. Okiški.

Dopisi.

Iz Gorice 2. nov. — ? — Bogoslovci našega seminšča so od več let sém, od kar se je naš maleni narod iz terdnega sna zbudil, že marsikaj na literarnem polju našem pripomogli; „Stari Urban“, „povestnica goriške nadškofije“ (Fr. Blažić), deloma „djanje Svetnikov“ in „Gofine“ itd., so živa priča njihove nekdanje vse hvale vredne marljivosti. Al tudi sedanji nočejo svojim poprejšnim sobratom zaostati. Kakor za gotovo zvemo, ravno sedaj v prostih urah pridno spisujejo za nas važno knjižico: „povestnico goriške grofije.“ Blezo bo to delce v dveh mescih dogotovljeno, na kar bi utegnulo pa še kaj družega nasledovati, ko bodo okolnosti pripuščale. Za vse to kakor za uno poprejšnih let imamo se serčno zahvaliti našemu visokočastitemu g. Štepanu Kociančić-u, visokoučenemu profesorju v semenišču, ki vse to vodi in vreduje, med tem, ko tudi sam marsiktero lepo delo na dan spravi. Slava mu! Koliko lepih in koristnih knjižic bi se lahko po taki poti brez vsega truda na svetlo spraviti dalo!

Iz Tominskega 19. listop. V svojem listu od 16. t. m. je mati „Triesterca“ svoj premogočni glas povzdignila

in se je globoko v pretres mojega dopisa v predzadnjem listu „Novic“ spustila. Zogovarjala je namreč na vso moč pošteno zadržanje svojih sinov, in jim je skusila rano, katero bi jim bil omenjeni dopis napraviti utegniti, s svojo sladko tolažbo zaceliti. Potem se zažene z nekako serditostjo v „Ost u. West“, in mu očita kakor da bi nemščine prav slovniško ne razumel. Al draga majka! zlo zlo se vam je zareklo; le nekako drugo napako ima ta časnik, ktere vam želodec prebavljati ne more. Saj bi vam jo naravnost razodel, pa da bolj z lepim opravi, in poznavši vas kot staro „dihtarco“ se nadjam, da jo boste sama izduhtala. Svest sem si, ako bi bil ta časopis iz vašega gnjezda ali pa iz gnjezda vaše tete „Presse“, da bi mu se vedno „Gloria“ prepevala. Nadalje tožite, da se vam premogočnim vendar le pred nami hlače — vulgo krila — tresejo. Nam se pa to nikakor čudno ne zdí; zakaj če vam je še kaj v spominu ostal nauk božjih zapoved, ktere vas je rajnce stara mati učila, namreč da so: laži, opravljanje, obrekovanje, krivo natolcovanje, prederzua sodba in podpihovanje greh, še čuda, da se vam še kaj družega kakor le hlače ne tresejo. Potlej pa pravite, da smo mi Slovenci vzrok vaše merzlice; al ne mi, ampak resnica in pravica so taisti „bav bav“, pred katerim trepetate. Tudi vam morem (ne ustrašite se preveč) v vašo preveliko žalost omeniti, da pri vsi vaši skerbi, katero skazujete do svojih otrok, so vam vendar-le dan za dnevom nehvaležniši; vaše nauke terdovratno zametujejo in (resnico spoznavši) vam otročjo pokoršino odrekujejo. Navadili smo se sami, in z nami vred — o prizanesite majka draga! — že tudi vaši otroci, da vašo blago vselej na vago pravične razsodbe pokladamo. Opomnim vas v vaš lastni prid, če se bojite, da se vam še kterikrat hlače ne potresejo ali da vas merzlíca ne zaplota, pustite Slovence pri miru. Kaj se vam zdí, ako bi se po vaših pokrajinah v pisarnice in v šole vpeljal, na pr., madžarski jezik. S kakošno serčnostjo bi vaš klepetec povzdigovala; kako bi to za veliko krivico štela! Kaj se nek nad nami tako spodtikovate? Mi ne želimo, da bi se Nemci ali pa kateri drugi narod poslovenil; naše zahtevanje je le, da Slovenci ostanemo Slovenci. Zagotovljamo vas, če se mislite te-le poti deržati, katero ste nastopili, da si svojemu delu dosti boljši vspeh naklonete, če poberete svoj „Sack in Pack“ in greste v Frankobrod, ter tamkaj svojo barantijo pričnete; kakor da bi tukaj na slovenski zemlji svoje kraljestvo razširjali. Kdor bo vašega sveta potreboval, vam že pošlje na znanje po pošti. Da pa poprej končava, in da vas predolgo ne mudim, poslušajte le še to-le: Najina pravda je tako jasna, da nama jo vsaka priprosta glava lahko razsodi. Vi toraj zahtevate, da mora vaši nemščini tudi zanaprej taista predpravica ostati, katero je do zdaj imela; to predpravico je pa lastna Cesarjeva roka potterla, ko je konstitucijo podpisala; tedaj dane so nam vsem narodom enake pravice, in če meni tega ne verjamete, poprašajte prijatlico svojo „Presse“ in povedala vam bo „Gleiches Recht für Alle“. Našo zahtevanje je le, ker drugim krivice ne delamo, da tudi sami krivice ne terpimo nikakor.

Domoljub.

Iz Kroke 20. nov. Jan. Zup. — Ker je unidan v „turističnih listih“ Kropa na dvojno stran bila ločena in bi po tem utegniti kdo misliti, da premaguje nemškutarska stranka, ne bo menda odveč, ako po „Novicah“ oznanimo, kaj smo verlemu našemu zastopniku gospod dr. Toman-u na Dunaj pisali, da vidite, da pravi domači duh veje pri večini naših ljudi. Če pa tudi ne vidite župana na čelu tega pisma, kakor smo to vidili v pismih drugih srenj po mestih in kmetih, nam vendar ne bote menda rekli, da je naše pismo „brez glave“. To-le smo pisali gosp. doktorju: „Slavni gospod doktor! Dovolite, da tudi mi najbližnji sosedí tistega blaženega kraja, kjer je Vaša zibelka tekla, mutasti ne stojimo, ko Vam hvaležna domovina venec slave vije, in se s spoštovanjem imenuje Vaše ime po celem ce-